

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu - II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Kucińska - Stanny

Protokolant: Wioletta Fabińska

przy udziale Prokuratora Mirosława Gąska

po rozpoznaniu dnia 10.08.2016r., 9.11.2016r. sprawy karnej

W. (...) - urodz. (...) w C., syna S. i H. zd. W., obywatelstwa polskiego, o wykształceniu średnim, z zawodu mechanika precyzyjnego, pesel (...), nie karanego, zam. G. ul. (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 grudnia 2015r. w G. na ul. (...) o godz. 17:10 nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc z kierunku ul. (...) w kierunku (...) samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrafił pieszego M. O. przechodzącego z lewej na prawą stronę jezdni (patrząc z kierunku jazdy pojazdu F.) po oznakowanym przejściu dla pieszych, powodując u wymienionego obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego piszczeli prawej oraz złamania obu kości podudzia prawego, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, a to z kolei wyczerpało znamiona wypadku w komunikacji,

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

ORZĘKA

- I. Uznaje oskarżonego **W. G. (1)** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, to jest występku z art. 177 § 1 kk i za to, na tej podstawie, wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
- II. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary zawiesza warunkowo na okres 1 (jednego) roku próby;
- III. Na podstawie art. 71§1 kk orzeka wobec oskarżonego W. G. (1) karę grzywny w wysokości 20 (dwadziestu) stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 10 (dziesięć) złotych;
- IV. Na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego W. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. O. kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- V. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w toku postępowania w kwocie 190 zł (sto dziewięćdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

W dniu 1 grudnia 2015r. w G., około godz. 17- tej, W. G. (1) jechał swoim samochodem marki F. (...) nr rej. (...) ulicą (...) w kierunku ulicy (...) na osiedlu (...). Na chwilę przed tym, jak znalazł się przed przejściem dla pieszych, na skrzyżowanie „wjechał mu samochód, który musiał wyminąć”. W ten sposób znalazł się na środku jezdni. Zajęty manewrem wyprzedzania samochodu, nie zachował szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych, nie zauważył i potrącił prawidłowo przechodzącego po nim M. O..

(dowód: wyjaśnienia W. G. (1) –k. 77v-78

Zeznania M. O. – k.78

Zeznania E. S. – k.78v-79,48v

Zeznania M. W. (1) – k.79,52v

Protokół oględzin miejsca ze szkicem i dokumentacją fotograficzną – k. 5-18)

Do uderzenia pokrzywdzonego doszło za osią jezdni, po prawej stronie, patrząc w kierunku ruchu pojazdu oskarżonego. W samochodzie F. (...) została lekko uszkodzona tablica rejestracyjna.

Pokrzywdzony w chwili potrącenia go przez samochód znajdował się pod wpływem alkoholu. Oskarżony był trzeźwy.

(dowód: zeznania M. W. (1) – k.79,52v

Zeznania M. G. – k.79

Zeznania A. G. – k.85

Zeznania M. O. – k.78

wyjaśnienia W. G. (1) –k. 77v

protokół oględzin pojazdu – k.19-20

protokół badania na zawartość alkoholu – k.2, 3)

W wyniku uderzenia przez samochód oskarżonego, M. O. odniósł obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego piszczeli prawej oraz złamania obu kości podudzia prawego, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157§1 kk.

(dowód: opinia sądowno – lekarska – k.26

Dokumentacja medyczna – k.24,40)

Oskarżony W. G. (1) nie był wcześniej karany sądownie.

(dowód: karta karna –k. 35)

W. G. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Stwierdził, że w zaistniałej sytuacji to on jest pokrzywdzonym, ponieważ „pan nagle wpadł mu na maskę samochodu”. Podał, że pokrzywdzony wpadł na środkową część samochodu, „wbiegając po skosie przed przejściem dla pieszych”. On zaś jechał z prędkością nie większą niż 30 km/h i, w jego ocenie, zachował należyłą ostrożność zbliżając się do przejścia dla pieszych. Widział, że pokrzywdzony znajduje się pod wpływem alkoholu, bo rozmawiając z nim słyszał bełkotliwa mowę.

(dowód: wyjaśnienia W. G. (1) – k.77v-78)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego co do jego twierdzeń o zachowaniu należytej ostrożności przed przejściem dla pieszych. Przeczą temu wyjaśnienia samego oskarżonego. Otóż podał on, iż „jechał prawie środkiem drogi, ponieważ na skrzyżowanie przedem wjechał mu samochód i musiał go wyminąć i znalazł się prawie na środku jezdni”. Oczywistym jest zatem, że wykonywanie tego manewru rozproszyło uwagę oskarżonego, która była skierowana tylko na wyprzedzany samochód. Stąd też dalsze twierdzenia W. G., że pokrzywdzony „nagle opadł mu na maskę”. Wynika stąd, że oskarżony w sposób niedostateczny obserwował drogę przed samochodem, na której znajdowało się przejście dla pieszych. O tym, że zbyt późno zauważył pieszego świadczy fakt, iż do jego potrącenia doszło po prawej stronie jezdni. Zatem zdążył on już pokonać co najmniej połowę przejścia, gdy doszło do zderzenia. Mimo to ze strony oskarżonego nie nastąpiła prawidłowa w takiej sytuacji reakcja, jak podjęcie manewru hamowania. Mówią o tym świadkowie A. G., M. G. oraz M. W. (2). Ten ostatni swoją wiedzę czerpał z relacji złożonej mu jako funkcjonariuszowi policji przez oskarżonego bezpośrednio po zdarzeniu. W. G. stwierdził do niego, że potrącił pokrzywdzonego znajdującego się już za osią jezdni, a ponadto, że go nie zauważył (k.79). W wątpliwość Sąd poddał także jego twierdzenia o poruszaniu się z prędkością około 30 km/h. Gdyby rzeczywiście taką właśnie prędkością oskarżony jechał i przykładał należyłą uwagę do obserwacji drogi, na której w bliskiej odległości znajdują się aż trzy przejścia dla pieszych (k.85), do wypadku z pewnością by nie doszło.

W ocenie Sądu, nie ma podstaw by wątpić w prawdziwość zeznań powyżej podanych świadków. Jako osoby obce, nie miały one żadnego interesu w składaniu relacji niekorzystnej dla oskarżonego. Także relacja pokrzywdzonego pokrywa się z powyższymi twierdzeniami. Podał on, że „prawie już schodził z jezdni”, gdy został uderzony przez pojazd. Stwierdził też, że istotnie był wówczas pod wpływem alkoholu, ale rozejrzał się przed przejściem i „nie widział nic co by mu zagrażało w przejściu”.

Łącznie relacje powyższych osób tworzą zwarty i plastyczny obraz zaistniałych sytuacji.

Jedynie zeznania E. S., Sąd ocenił jako mało przekonujące i niewiarygodne. Wynika to przede wszystkim z faktu, jaki podała świadek, a mianowicie, że całe zdarzenie „mogła obserwować z odległości może 100 metrów” (k.78v). Jeśli weźmie się przy tym pod uwagę, że wówczas na dworze było już ciemno, to istotnie, jak to E. S. sama stwierdziła: mogła mieć wrażenie, że „ten człowiek wszedł pod samochód nagle”. Jednakże i ona podaje, że „pieszy był przy prawej stronie ulicy, z tej, po której jechał samochód”. Zatem w tej części jej relacja pokrywa się ze stwierdzeniami pozostałych świadków.

Sąd uznał za jasną i pełną opinię sądowo – lekarską dotyczącą odniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń. Została ona sporządzona w oparciu o dokumentację z leczenia szpitalnego pokrzywdzonego oraz przez osobę o odpowiednim przygotowaniu zawodowym i doświadczeniu.

Protokoły oględzin miejsca wypadku i samochodu oskarżonego stanowią uzupełnienie do relacji źródeł osobowych i łącznie z nimi dają jednolity obraz zaistniałych zdarzeń.

Nie budzi wątpliwości także fakt znajdowania się przez pokrzywdzonego pod wpływem alkoholu, który w żaden sposób nie został przez niego zakwestionowany.

Sąd zmienił swe postanowienie o zasięgnięciu opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego po wnikliwym zapoznaniu się z materiałem dowodowym oraz przesłuchaniu kolejnej osoby, będącej świadkiem zajścia (A. G.).

Zgodnie z treścią przepisów prawa drogowego, które powinny być znane i stosowane przez wszystkich użytkowników drogi: uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego... (art. 3 prawa o ruchu drogowym). Nadto, wg art. 4: uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego, chyba że okoliczności wskazują na możliwość odmiennego ich zachowania. I wreszcie wg art. 13 - pieszy, przechodząc

przez jezdnię lub torowisko, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność oraz, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, korzystać z przejścia dla pieszych. Pieszy znajdujący się na tym przejściu ma pierwszeństwo przed pojazdem.

W ocenie Sądu, analiza zgromadzonego materiału dowodowego w zestawieniu z lekturą m.in. powyżej cytowanych przepisów prawa drogowego, nie pozostawia wątpliwości, że W. G. (1) dopuścił się występku z art. 177§1 kk, bowiem w dniu 1 grudnia 2015r. w G. na ul. (...) o godz. 17:10 nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że jadąc z kierunku ul. (...) w kierunku (...)samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych, nie zachował szczególnej ostrożności, w wyniku czego potrącił pieszego M. O. przechodzącego z lewej na prawą stronę jezdni (patrząc z kierunku jazdy pojazdu F.) po oznakowanym przejściu dla pieszych, powodując u wymienionego obrażenia ciała w postaci złamania wieloodłamowego piszczeli prawej oraz złamania obu kości podudzia prawego, co spowodowało naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 1 kk, a to z kolei wyczerpało znamiona wypadku w komunikacji.

W ocenie Sądu wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Sąd, na podstawie art. 177§1 kk, wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; której wykonanie, na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk zawiesił warunkowo na okres 1 roku próby.

Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył brak zachowania ostrożności podczas jazdy w strefie, gdzie znajdują się przejścia dla pieszych i nieprawidłowe obserwowanie drogi. Do okoliczności łagodzących - brak wcześniejszej karalności oskarżonego, fakt pozostawiania przez pokrzywdzonego pod wpływem alkoholu, która to okoliczność mogła mieć wpływ na przebieg zdarzenia.

Na podstawie art. 71§1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego W. G. (1) karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, przyjmując, że jedna stawka wynosi 10 złotych; jako tę część kary, która będzie efektywnie wykonywana wobec niego i będzie stanowić rzeczywistą dolegliwość.

W sytuacji szkody na osobie, na podstawie art. 46§1 kk, Sąd zasądził od oskarżonego W. G. (1) na rzecz pokrzywdzonego M. O. kwotę 500 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, mając na względzie stopień poniesionych przez pokrzywdzonego obrażeń i jednocześnie pozostawanie pod wpływem alkoholu.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 626§1 kpk i art. 627 kpk obciążając nimi oskarżonego ze względu na fakt posiadania stałych dochodów.